

„Mindennap megszűnik valami, amiért az ember szomorkodik,
de mindig születik valami új, amiért érdemes élni és küzdeni.”
Hérakleitosz

ALKOMÁNYJOGI HELYZETÜNK

Azért, hogy a lényeg el ne vesszen a sok részlet között, az alábbi összefoglaló csak a tárgy főbb összefüggéseivel foglalkozik és eltekint számos - mégoly fontos – részlet leírásától. E tárggyal több dolgozatom is foglalkozik, ahol ezek a részletek bőven megtalálhatók. Nem foglalkozom itt azzal sem, hogy miért fontos az, hogy egy állam élő, működő alkotmánnyal rendelkezzen. *Pedig igen fontos.*

Napjainkban alapvetően kétféle alkotmány ismeretes: 1. részletesen, pontokba foglalt, úgynevezett *charta alkotmány*, és 2. *történelmi alkotmány* - ilyen a mai angol alkotmány és ilyen a *mi történelmi alkotmányunk*. A történelmi alkotmány a magasabb rendű, mert amíg a charta alkotmány jogásza tétlenül áll az alkotmánylevél hézagai előtt, addig a történelmi alkotmány jogásza mindig talál a történelemben megoldást. A történelmi alkotmány nem jelent mozdulatlanságot, nem jelenti a fejlődés tagadását. A későbbi törvény lerontja a korábit (Lex posterior derogat priori.) A praecedensek kialakítják a szokásjogot, amely a mesterséges (írott) jogalkotás hézagait kitölti.

A mi történelmi alkotmányunk megélt *több nagyobb rendezést* is. Ilyen volt például az „*Arany Bulla*” az ellenállási joggal 1222-ben és 1231-ben, az *ősiségi törvény* 1351-ben, vagy az *Országgyűlés által 1444-ben kiadott Oklevél*, amelyben először fejtették ki szabatosan a Szentkorona-elméletet és a királyi hatalom átruházott természetét, vele a szabad királyválasztás jogalapját. Továbbá a *Diploma Leopoldinum*, amit a király 1690. október 16-án írt alá, és ami szerint Erdély belügyeit intézték több mint százötven év alatt. A *Pragmatica Sanctio* 1722-ben, ami szabályozta 1918-ig az uralkodók egymás után következő rendjét, az úgynevezett *reformországgyűlések* 1825. szeptember 11-től 1848. április 11-ig, amit ellenjegyzett az első felelős magyar miniszterelnök, majd az 1865. december 10-től 1867. július 28-

ig tartott országgyűlésen alkotott *kiegyezési törvény* – hogy csak az általam fontosabbnak tartottakat említsem.

A Szentkorona-tana, vagy elmélete, mint írott történelmi alkotmányunk lényeges része alakult ki.

Történelmi alkotmányunk a magyar nemzet legdrágább kincse. Államalkotó géniuszunk legékesebben szóló bizonyítéka, élő kapcsolat dicső múltunkkal, s reményteljes jövőnk legbiztosabb záloga.

Normális körülmények között a jog és a hatalom kéz a kézben kell járjon. A történelemben azonban gyakorta tapasztalható, hogy a jog és a hatalom nem fedi egymást. *Ilyenkor a hatalom erőszakkal kizorítja a jog érvényesülését.* Az alkotmány bárminemű megváltoztatásának útját-módját az alkotmány szabályai előre meghatározzák. *Alapvető tétel, hogy az alkotmány jogszerűen csak így változtatható.* Ezt a közjogi sarkigazságot nevezzük *jogfolytonosságnak.* A törvényeket igazi tartalommal csak a polgároknak az alkotmányhoz való elszánt ragaszkodása töltheti meg. Ez az egyetlen valódi alkotmánybiztosíték. (Nem árt itt megjegyezni, hogy Anglia kiválása az EU-ból azért ilyen fájdalmas, mert az EU charta-alaptörvénye készítői megfeledeztek a kiválás szabályai megalkotásáról.)

A magyar történelmi alkotmány kialakulásának kezdete valahová az eurázsiai nagy lovasműveltség területére tehető. Ezen, az eurázsiai és Afrika egyes északi területeit is magábaölelő földrajzi területen, az egymás után kialakuló, majd felbomló hatalmas birodalmak népei, hosszabb-rövidebb ideig kapcsolatban álltak a Kárpát-medencével. Ameddig történelmi emlékezetünk jelenleg visszanyúlik, úgy harminc-negyvenezer évig, a Kárpát-medencében embertanilag - és feltehetően nyelvileg is – rokon népek képezték a lakosság nagy részét. Az ide bejövő és az innen kiáramló embercsoportok ezen a földterületen hosszabb-rövidebb ideig, a kultúra és a gazdaság több vonatkozásában, kapcsolatban is maradtak egymással. Itt állott a vezéri sátra Atillának, az egyik hun birodalom, egyik vezetőjének és itt volt az avar birodalomnak is a központja. Itt alakult meg, a kezdetben háromezer kilométer átmérőjű, közép-európai, és *utóbb apostoli Magyar Királyság.*

Az gyakran előfordult, hogy egyes császárok, királyok emberükkel betöltötték római egyházi tisztséget, javadalmat. Püspökséget *alapítani*, viszont *csak Róma püspökének, a pápának – és, a mi koronánkkal szabályosan megkoronázott, apostoli magyar királyunknak szabad.*

A lovas népek alkották az első ismert nagy birodalmakat, amelyek jó belső szervezettség nélkül elképzelhetetlenek lennének. Valamennyi későbbi nagy birodalom szervezői tőlük tanulták az államszervezés mesterségét. Az európai jogrendnek ma is alapja a római, a rómaiak pedig szintén elődeiktől tanulták.

A mi történelmi alkotmányunkról egyesek állítják, hogy nincs leírva. Annyiban igazuk is van, hogy miután ez nem charta alkotmány, nincsen pontokba szedve. Ezért is nevezzük ezt az alkotmányt *történelminek*. Ugyanis a *leírt* alkotmányunk a Corpus Juris Hungarici (Magyar Törvénytár) *lapjain található*, ami Stephanos, későbbi nevén I. István király első dekrétumával kezdődik, aminek dátumát 1018-ra teszik.

Ennek története az, hogy az ő bölcs parancsára alakult a királyi kancellária (mai fogalmunk szerint miniszterelnöki hivatal), és annak nyelve – ugyancsak az ő bölcs parancsára – az akkor már holtnak tekintett latin nyelvet tette, feltehetően részben azért, hogy országának soknyelvű népe közül egyik se kerüljön nyelvi hátrányba. Ettől az időponttól kezdve, országunkban minden – az államvitellel kapcsolatos fontos hivatalos irat - latin nyelven készült. A későbbiekben a magyar országgyűlésben, vagy nemzetgyűlésben a hivatalos nyelv a latin volt. A gyűlésében mindenkinek latinul kellett felszólalnia. Horvátország társult állam volt (1091-től 1918-ig), ezért amikor horvát küldött ott felszólalt, akkor felvonták a horvát zászlót. Latin államnyelvünket a Magyar Nemzetgyűlés 1844-ben magyarra cserélte.

Följegyezték, hogy ha a nemzet prókátorának (ügyvédjének), Deák Ferencnek jurátus korában, ha felolvastak egy sort a Corpus Juris-ból, akkor onnan fejből folytatta *latinul*.

Biztosra vehető, hogy a hatalmas lovasbirodalmaknak is volt alkotmányuk, amint az avarok birodalmának is – ahonnan a mi

államszervezésünk bizonyítottan sok mindent átvett. A Tarih-i Üngürüş tanúbizonysága szerint Árpád bejövő népe *világos korona-fogalommal érkezett*. Ennek a honvisszafoglaló népnek *teljes államszervezete volt*. A rendszer lényeges összetevője a *vérszerződés*. Nem tudni, hogy államunk alakulásában mennyi és hol kötött vérszerződéssel kell számolnunk. Egy minden bizonnyal volt és erről elég részletesen tudósít Anonymus a gesztájában. Magas szintű jogi értékét bizonyítja az is, hogy benne megjelenik már a *hatalmi ágak elkülönülése*, ami például - még az Európai Unióban *sincs*. Így *kezdődött a középkori hatalmas Magyar Királyság jogi élete*. Minden *esetre szögezzük le, hogy a mi történelmi alkotmányunk ezekkel a vérszerződésekkel kezdődik*.

A Magyar Királyság *önrendelkezése* (nemzeti szuverenitása) *fönnmaradt*, de máig kiható módon, *komolyan sérült* az európai első nagy háború után, mivel az addigi állam területe kétharmadán *megszűnt*. *Történelmi jogfolytonosságunk fönnmaradt*, igaz, mintegy nyolcévig tartó alkotmányjogi rendezés segítségével, *az ország maradék egyharmadán*.

Nagyobb változást hozott a második nagy háború. A Harmadik Birodalom katonai erői, 1944. március 19-én országunk maradék egyharmadát is megszállták. *Ezzel, a kárpát-medencei magyar állam életében először, az ország egész területe tartósan idegen katonai megszállás alá került*, miáltal *nemzeti önrendelkezésünk* (szuverenitásunk) a szovjet megszálló erők távozásáig, 1991. augusztus 5-ig, *megszűnt*. Az ilyen helyzetre vonatkozóan (1849 után) mondta a nemzet prókátor, hogy: *„Az idegen katonák által megszállt ország országgyűlésének nincsen se alkotmány-teremtő, se alkotmány-módosító ereje. Az országot álparlamentáris intézmények irányítják. Joguk csak arra van, hogy fenntartsák az állam életét.”* Az 1946. évi I. törvény életbeléptetésével *pedig megszüntették történelmi jogfolytonosságunkat is*.

Mivel mind nemzeti önrendelkezésünk, mind történelmi jogfolytonosságuk megszüntetése idegen katonai erők

beavatkozásával történt, ezért a nemzetközi joggal összhangban is – jogellenes, tehát érvénytelen. A helyzetet hatalom tartja fenn.

Ilyen körülmények között született az 1946. évi I. törvény, majd a Magyar Köztársaság alkotmánya (1949), és a Magyar Népköztársaság alkotmánya (1972). Ezt követte az 1989. évi XXXI. törvény, majd pedig az 1990. évi XI. törvény a Magyar Köztársaság kimondásáról.

Az 1989-ben létrejött országgyűlés, természetesen nem volt az első és nem is jött létre szabadon, mivel az ország egész területe még megszállva volt az idegen katonaság által. Helyreállt viszont a magyar állam *önrendelkezése* a két békeszerződés által meghatározott területen, az idegen katonák kivonulása után (1991. június 19).

Jogilag természetesen fennáll a történelmi jogfolytonosságunk, mivel megszüntetése, illetve működésének megakasztása olyanok által történt, akiknek arra alkotmányos felhatalmazásuk nem volt. Ugyanezen oknál fogva történelmi alkotmányunk működni sem tud. Pótlására lépett életbe 2012. január 1-én Magyarország (charta!) Alaptörvénye, amit azóta – tudtommal – kilencszer módosítottak. Ez áll a „Záró rendelkezések” 2. pontjában: „Ezt az Alaptörvényt az Országgyűlés az 1949. évi XX. törvény alapján fogadja el.” (2011. április 25) Ugyanezen Alaptörvény bevezetőjében olvashatjuk: „Nem ismerjük el az 1949. évi kommunista alkotmányt, mert egy zsarnoki uralom alapja volt, ezért kinyilvánítjuk érvénytelenségét.” Miáltal ez az irat (Alaptörvény) önmagáról kijelenti érvénytelenségét.

Az irat sok egyéb pontatlansága mellett megemlítem, hogy nincs benne meghatározva, hogy ki a „magyar”, mi a „nemzet”, a „magyar nemzet” és ezek mely részekből állnak? Helyette van a „mindenki” sőt újabban a „minden gyermek”.

Vérszerződést *a vér szerint nem rokon* emberek kötöttek, miáltal *vérszerinti rokonok lettek*. Esetünkben a vérszerinti rokonok a „gens hungarorum” a *magyar nemzet*. Ez nem a „natio”, mint a többi nemzet esetében, mert latinul a natio első jelentése „társaság”, ami nem vérszerinti rokonság. Ennyiben is különbözik a „magyar nemzet” a többi nemzet *nemzet-fogalmától*. Nálunk ez igen régi dolog, míg a többiek esetében, pl. a „grand nation” valami új fogalmazvány. *Ez a*

magyar nemzet sok évszázados, történelmi alkotása és nem ismert ma semmiféle szervezet, amely felhatalmazva lenne ennek újra fogalmazására, se alakítgatására.

A natio hungarorum pedig nem más, mint a Megszentelt Korona Népe. Ide tartozik a gens hungarorum ÉS a többi, ide felvett nép, aminek az összessége a királlyal „Totum Corpus Sacrae Regni Hungarici Coronae, a teljes magyar nemzet, a Megszentelt Korona egész népe. Ezt a mellékelt összeállítás magyarázza.

Foglalkozni kell még a „magyar” népnév kérdéskörével. Eddig nekem senki nem tudta megmondani, hogy *mióta, miért és hogyan lett* népnevünk a „magyar”? Magyarázat van – bizonyíték *nincs*. Nincs „magyar” a Corpus Juris Hungarici-ben, se a Tripartium-ban, se a korai írásos forrásokban. Latinul a „magyar” király *rex hungarorum*, az országunkat jelentő korona neve *hungarici corona*. Az –orum és az –ici – latin végződés. A –gar terület, nép – *de nem latin* (L. csak például: Kasgar, Dzsungar, bulgar, ungar). A *gens hungarorum* igazából a *hunok* vérszerinti közössége, a *natio hungarorum* pedig a „hun” nemzet. Ide becserélték a „magyar” népnevet – de csak a fordítók

Történelmi alkotmányunk szerint tehát a magyar nemzet (*natio hungarorum*) nem más, mint a korona egész teste (*Totum Corpus Sacrae Regni Hungarici Coronae*): 1) a király, 2) a hunok vérszerinti közössége (*gens hungarorum*) mint „tag”, és 3) az ide felvett minden más „tag” – a nemzetiségek. Werbőczy 1517-ben országbíró korában írta: „Én mindenkinek igazságot tartozom szolgáltatni, legyen az cigány, vagy zsidó, ha az illető a korona alattvalója (állampolgára) és ezt kéri.” Deák Ferenc már ezt mondta a képviselőházban 1867. február 17-én, az Alkotmány visszaállításakor: „... s itt nemcsak a magyar ajkúakról szólok, hanem általában a Magyarországot alkotó nemzetéről...”. Nem csak Deák Ferenc állította, hanem magyarnak vallotta magát a horvát nemzetiségű Zrínyi Miklós, a Petrovics Petőfi Sándor és a zsidó származású Heltai Jenő, Szép Ernő, Kabos László. Tehát aki polgára a Magyar Királyságnak, *az mind tagja a „magyar nemzetnek”, vagyis a Megszentelt Korona Népének*. Ez a Korona otthona is ennek a népnek: „*Sacra Corona radix omnium bonitum et jurium*”. (*Ha akarja!*)

ÖSSZEFOGLALÓ TÁBLÁZAT

„MAGYAR NEMZET” A MAGYAR TÖRTÉNELMI ALKOTMÁNYBAN ÉS ÁTVEZETÉSE A MAI VILÁGBA

MAGYAR „*EMBER*” (egyenjogú férfi és nő)

„CSALÁD”

„NAGYCSALÁD”

magyar „*NEMZETISÉG*” nationalitis

(ez eddig vérszerinti kapcsolat, PÉLDÁUL egy TÖRZS)

amiből lehet később **TÖBB TÖRZS szövetsége**,

PÉLDÁUL a „GENS HUNGARORUM” ami *egy* TAGJA, *Membrum* a koronánknak,
amihez csatlakozhat más törzs és nemzetiség, mint egy másik TAG

Membrum: pl. SZLOVÁK, ROMÁN, ZSIDÓ STB. (ami szintén lehet egy-egy
törzsszövetség is) amennyiben a magyar állam polgárai *akarnak* lenni,
(VÉRSZERZŐDÉSSSEL LEHET **CSATLAKOZNI** BÁRMELYIK NEMZETISÉGHEZ
vagy TÖRZSHÖZ), ezek együtt

Corpus Sacrae Regni Hungarici Coronae – „a korona teste”,
és a király **Caput Sacrae Regni Hungarici Coronae**,
ez – tehát a fejjel együtt - a

„MAGYAR *NEMZET*” (natio hungarorum), ami így „a korona
egész teste” **Totum Corpus Sacrae Regni Hungarici Coronae**
(tehát a *TÁRSASÁG!*), ÉLHET

MAGYARORSZÁGON mint magyar állampolgár
és KÜLFÖLDÖN

KÉNYSZERBŐL

és SAJÁT AKARATÁBÓL

TRIANON

és MENEKÜLT

KIVÁNDOROLT

TÖMBBEN és SZORVÁNYBAN

tömbben és szorványban

tömbben és szorványban

SZÉKELYFÖLD TURÓC Megye

CLEVELAND

ZÜRICH

CLEVELAND

ZÜRICH

CSALLÓKÖZ Szatmár Megye

**„EGYETEMES (teljes) Magyarság” (ami) az egész
magyar nemzet Totum Corpus Sacrae Regi Hungarici Coronae**

SZÖVEGEZVE AZ ÖSSZEFOGLALÓ

A MAGYAR NEMZET A GENS HUNGARORUM, és a
Totum Corpus Sacrae Regni Hungarici Coronae,

tehát a **Corpus Sacrae Regni Hungarici Coronae**, amihez jön a király a **Caput Sacrae Regni Hungarici Coronae**, tehát csak a *feje*, a kettő együtt a **Totum Corpus Sacrae Regni Hungarici Coronae**, a *korona egész teste*.

A **Corpus**, a *test* több tagból (**Membrum**) áll. Az *egyik tag* a **Gens Hungarorum**, ami megfelel a **nyugatiak nemzetének**, de az nálunk csak a **hunok vérszerinti közössége** (palócok, székelyek, kunok, matyók, csécsények, jászok, besenyők, herények stb. együtt), tehát egy *Membrum*, egy *törzsszövetség*, amiben több *nagycsalád* van. Hozzájön a többi *tag*, azaz *Membrum*, a *többi nemzetiség* (együtt képezhetnek szintén egy-egy törzset, több törzs egy-egy törzsszövetséget): tót, román, szerb, zsidó, német, bunyevác, horvát stb., amennyiben a magyar állam polgárai **akarnak** (tudnak) lenni. Ami tehát a királlyal **Totum Corpus Sacrae Regni Hungarici Coronae** – a történelmi alkotmányunk szerint: az **(EGYETEMES teljes MAGYARSÁG)** az **EGÉSZ MAGYAR NEMZET**. Igaz akkor is, ha *nincs Caput* – vagy ha az egy *kormányzó*, vagy egy *köztársasági elnök*.

A mindennapi beszédben kétszeres kettősség van itt. A „magyar” helyett ugyanis „*hun-t*” kellene mondani és a *magyar nemzet* igazából csak a „*gens hungarorum*” – de mi felvettünk a „*korona egész teste*”-be más *népeket* is és ezért jog szerint *ők is tagjai az egyetememes magyarságnak*, ezért **is van *natio hungarorum* és *totum corpus* is**. Baj van a fordítással is, ugyanis: „*gens*” a nemzet – a „*natio*” csak társaság.

Jegyezzük meg, hogy minden nemzet joga megnevezni önmagát és a többit. Ma már magyaroknak is nehéz megérteni mindezt, mert nem tanuljuk. De ügyelnünk kell: a jogszabályokat ma nálunk is pontokba, paragrafusokba foglalják. Csak az *alkotmány* „történelmi”, ami azt jelenti, hogy a Corpus Juris Hungarici-ben **megtalálható** a Magyar Történelmi Alkotmány, ahol viszont senki ne keressen például egy ilyen *táblázatot*.

A mi alkotmányunk nem pontokba foglalt, karta alkotmány. A történelmi alkotmány szellemében kell cselekedni, a szellemét kell felfogni, az egészét kell, szívvel és lélekkel is érteni. A magyar országgyűlésben eredetileg mindenkinek latinul kellett felszólalnia. Ez volt az igazi **nemzeti-nyelvi egyenrangúság** - az *Európa közepén több mint ezer éven át fennálló - keresztény Magyar Királyságban és utódjában*.

Zürich/Budapest, 2021. március 24.

Csihák György